meie waenc rahwas armastab kõwwe-
rust ennam kui õiguſt, püab teiſi petta,
ja pettab iſſiennaſt ennamiste, Jum-
mal ei kida ſedda mitte.

H. Weel ma unnustaſin ütlematta: meid
ſadetakſe wahheſt pilliga, ſuandmiſe-
ga ja Pea-täiega auſaste liñnaſt wälja;
eks ſeſuggune au ja röom ei paks meid
mitte teiſt korda jälle taggaſi kutſuma?

M. Et minne ſinna omma pilli ja römo
ja auga, kus ſa tahhad! minno meleſt
on ſe keik pettus ja hinge hukkatus.
Jumal olgo tännatud, kes mulle par-
remat au ja römo on ilmſiks teinud.
Meie kalliſt aega, mis hinge parran-
damiſeks antud, warrastakſe Jum-
mala käeſt ärra, ja kullub tühja römo-
ga ja mu pahha wiſidega; kui pärraſt
Jummala kohto ette tullakſe, laſſ' kat-
ſu, mis ulluminne ſiis römo peäle tul-
leb. Oh kui need önnetumad hinged
pörgus ſaakſid ühhe ainſa ſeſuggu ſe
ö ehk päwa kätte, et nemmad woikſid
pattuſt pöörda, ſiis olleks ſe neile üks
wägga kallis ja armas aeg. Agga ſiin
ilmas raiſatakſe ſe armo aeg ni öölaste
ära. Oi! Oi!

Hanso ja Mardi jut, 1739, lk. 53